

[Tjning]

hvis nogen skulle være interesseret, så foreligger der ikke bare et stenografisk referat, som hr. Bernhard Baunsgaard kan sende engang, når hr. Bernhard Baunsgaard får lyst, men der blev faktisk brugt en båndoptager på den nævnte konference, så hvis nogen vil sætte sig ned og studere hr. Bernhard Baunsgaards med-det-samme-afstandtagen, så kan man finde båndene, tage dem under den ene arm og hr. Bernhard Baunsgaard under den anden – havde jeg nær sagt – og finde ud af sammenhængen.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Ja, og det ville jeg ønske at de to ærede medlemmer ville gøre, for så slap vi for denne diskussion. For det, jeg sagde efter det referat, der er udskrevet efter båndoptageren, var: »... men jeg skal nok være forstående over for det eksperimenterende teater«, og det har jeg været.

Bente Juncker (CD):

Der bør lyde et rungende ja til flere bevilninger til kulturområdet, udtalte formanden for Arte på teaterkonferencen den 30. januar 1984. Knap 3 uger senere udtalte en teaterdirektør til Politiken, at når London efter hans mening er verdens bedste teaterby, skyldes det, at talentet får lov at trives, fordi størstedelen af kulturlivet er underkastet jungleloven.

Disse to udtalelser viser yderpunkterne i opfattelserne af, hvordan behovet er for statslige forpligtelser over for kultur og hermed over for teatervirksomhed.

Offentligt engagement over for teatervirksomhed er en selvfølge i dette land, men måden, det foregår på, og omfanget af det kan der diskuteres meget og længe om. Søren Hansens rungende ja må CD tage forbehold over for, ikke af ond vilje, men ud fra tørre kontante kendsgerninger. Det er dog fantastisk, at Arte og 7 teaterorganisationer kan komme med, hvad de kalder en lap-peløsning til en pris af 31½ mill. kr. Og det var meldingen fra Klarskovgård netop i en tid, hvor alle ved, at de offentlige udgifter skal holdes nede.

Det er i forvejen sådan – og det fremgår af kulturministerens bemærkninger – at statens tilskud til landsdelsscenerne er steget

med over 100 pct. fra 1977-78 til 1983. Det er ikke til at komme uden om, at staten må have mulighed for at styre udgifterne til støtteordningerne, både når det gælder landsdels-scenerne og abonnementsordningen.

For landsdelsscenerne indebærer ministerens lovforslag overgang fra automatisk underskudsdekning til faste tilskud afsat på de årlige finanslove. Den statslige andel kan ikke overstige 50 pct. af det samlede offentlige tilskud, dog 40 pct. for den storkøbenhavnske landsdelsscene. Det sigter ikke mod nogen nedsættelse af den statslige støtte, men det underbygger det princip, at de, der skal betale gildet, nemlig stat og kommune, også skal have lov til at bestemme.

Det at give faste tilskud, dvs. at uddele en pose penge, og så må man selv klare resten, rummer klare principielle fordele. Det giver frie hænder for den enkelte teaterleder til at disponere, og heri ligger der et incitament til at satse på kvalitet, så overskud kan overføres til dækning af et eventuelt underskud i forbindelse med produktioner med økonomisk risiko.

Eksperimenter inden for teatret er lige så nødvendige og naturlige som på alle andre felter, og det er CDs bestemte opfattelse, at den måde, kulturministeren foreslår, er langt sundere som princip end den automatiske underskudsdekning, og vel at mærke uden at det er rimeligt at antage, at eksperimentalteatret skulle lide ved denne omlægning.

Å propos det eksperimenterende samfundskritiske teater deler CD ikke den opfattelse, at den slags forestillinger flytter bjerge. Det forhindrer alene den ringe publikumsinteresse, men selvfølgelig skal de være der. Forskelligartethed i udbuddet er under alle omstændigheder væsentlig, og teatrene må gerne tilskyndes til at skabe deres egen profil.

Tilskudsordningernes andet hovedpunkt ligger i tilskud til billetkøb, og Artes monopol på abonnementsordning på de københavnske teatre har i årevis givet anledning til debat dels på grund af den sammenblanding, der sker af et enkelt partis kulturformidling og administration af en offentligt finansieret rabat på teaterbilletter, dels på grund af administrationsprisen pr. formidlet billet.

Kulturministerens model for en ændret rabatorgning, hvor de, der skal betale, får styringsmuligheder over for udgifterne, til-